

[Svend Auken]

Det, der imidlertid står tilbage efter hr. Gammelgaards indlæg – jeg havde nær sagt: også arbejdsministerens indlæg – er, om det konservative folkeparti og venstre overhovedet vil være med til en nedsættelse af arbejdstiden i Danmark som led i en aktiv familie- og en aktiv beskæftigelsespolitik. Vil man overhovedet være med til en nedsættelse af arbejdstiden? Jeg mener, at det af hensyn til den fortsatte debat i virkeligheden er det mest fundamentale spørgsmål, for kendsgerningen i denne sal som i befolkningen er, at der er et flertal såvel for en stram indkomstpolitik som for en nedsættelse af arbejdstiden. Ønsker det konservative folkeparti at sætte sig uden for det ene af de to flertal?

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Såvel arbejdsministeren som jeg gav udtryk for, at spørgsmålet om arbejdstid ikke er et spørgsmål, der skal afgøres her i salen eller af regeringen. Det henhører under arbejdsmarkedets parters kompetence. Det er ikke et spørgsmål, vi skal tage stilling til her.

Derefter vil jeg godt sige, at det ikke er rigtigt, når hr. Svend Auken fremfører, at budgetdepartementet anerkender den socialdemokratiske plan. Netop på det punkt, vi i dag diskuterer, nedsættelse af arbejdstiden, sætter budgetdepartementet noget af sin skarpeste kritik ind. Jeg står her med budgetdepartementets vurdering af de samfundsøkonomiske virkninger af socialdemokratiets oplæg til økonomisk politik fra 1984 til 1989, skrevet den 6. september 1983. Heri hedder det:

»Indkomstpolitikken skal baseres på trepartsforhandlinger. I det socialdemokratiske oplæg hedder det, at det var et overgreb, at dyrtidsreguleringen blev suspenderet og taktreguleringen afskaffet, og at fremtidige overenskomster må omfatte en form for lavtlønsværn. Da det socialdemokratiske oplæg samtidig lægger op til en mærkbar nedsættelse af arbejdstiden, hvor kompensationsproblemet skal forhandles mellem parterne, må det betvivles, om de indkomstpolitiske målsætninger kan realiseres.«

Det er budgetdepartementets opfattelse af det socialdemokratiske oplæg, hvad angår indkomstpolitik, og hvad angår arbejdstid.

Formanden:

Fru Lilli Gyldenkilde. Og mon ikke vi nærmer os tidspunktet for ordførerne igen?

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jo, og det skal da også være ganske kort. Hr. Gammelgaard er som en god general: det bedste forsvar er et angreb. Og så kører man af sted. Den taktik kan vi andre også, og derfor spørger jeg hr. Gammelgaard: når man nu konstaterer, også her i sin korte bemærkning, at en arbejdstidsnedsættelse er arbejdsmarkedets parters sag, og arbejdsministeren tidligere her i dag har sagt, at det da godt kan være, at vi får en arbejdstidsnedsættelse, det bestemmer arbejdsmarkedets parter, hvad skal vi så bruge al den talmagi til, hvis det er dem derude, der skal bestemme dette her? Så vil man vel komme i akkurat den samme situation, hr. Gammelgaard, at man skal ud at advare imod det. Det er lige præcis det, det bliver brugt til her. Tal bliver aldrig brugt til andet end at banke hinanden oven i hovedet med, for så kan man komme væk fra det væsentlige, nemlig at få nogle flere mennesker i arbejde og få fordelt arbejdet ordentligt imellem os.

Jeg vil godt spørge hr. Gammelgaard: hvor stor en produktivitetsstigning skal der egentlig til, før man vil være med til, at lønmodtagerne også skal have gavn af den produktivitetsstigning? Vi ved, at der er sket en produktivitetsstigning i 1983. Vi ved også, at det er sket ved, at man har flyttet 1.000 mennesker over på arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Formanden:

Hr. Gammelgaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Jeg har kommenteret det forslag om nedsættelse af arbejdstiden, vi har set fra socialdemokratiets side. Det er grunden til, at jeg har forsøgt at analysere, hvad en sådan arbejdstidsnedsættelse vil betyde. Det er det socialdemokratiske forslag, jeg har set nærmere på.

Så skal jeg sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg tror altså ikke på, at den produktivitets-